

Поштовани Билећани,
Уважени гости,

Необична је радост што у нашој галерији поново имамо прилику уживати у умјетничким дјелима г. Радоја Елеза. Радоје Елез члан је Асоцијације за умјетничку фотографију БиХ, са звањем фотографа прве класе, професионални фотограф и сниматељ РТРС-а, предсједник Фотокино клуба Требиње, учесник више десетина колективних изложби у земљи и иностранству, на којима је освајао низ престижних награда.

Овога пута г. Елез представља нам се необичном и узбудљивом изложбом фотографија „Живот је паприка“. Фотографије су настале у селу Доња Локошница крај Лесковца, чувеном по узгоју паприке. На свјетлосним записима око нас забиљежени су тренуци једне традиције дугог трајања. Више од 100 година становници овог села не одустају од своје традиције узгоја, прераде и сорте паприке коју његују. Дакле, свака фотографија стоти је дио секунде једног вјековног наслеђа.

Фотографске импресије Радоја Елеза необичан су и живописан спој етноса и етоса; укрштај обичаја и живота једног народа, са једне, и нарави, карактера фотографа-умјетника, са друге стране. Наиме, неријетко се неки међу нама питају шта је то фотографија као умјетност, како и када она досеже до умјетничке садржине и суштине, запада ли у замке пуке фактографије, и гдје је међа између документарне и умјетничке њене вриједности. Напосе, како умјетност фотографије преживљава у времену у коме многи међу нама проиводе десетине фотографија дневно и када је масовност фотографије производ пуког хира.

Фотографије пред нама говоре без двојбе – Елез надраста документарност, фотографије више нису само одраз стварности, оне постају стварност по себи и за себе. Паралелно са причом о једном микро наслеђу, Елез ствара властиту умјетничку причу. Пред нама се ковитла калеидоскоп живота. У вртлогу времена једног микропростора укрштају се приче о животу и смрти, о старости и младости, о радост и тузи, о јавном и интимном. Хуморан тон свему дају оксиморонски мотиви попут оног на коме су истовремено црвене паприке и смртовнице. Црвена – као симбол живота, у неком неправилном јужњачком ритму, смјењује се са чињеницом смрти и умирања. Други пут, само једна црвена паприка тек је контрастни детаљ према сивим, блатњавим каљачама сељака тежака.

Радоје Елез открива контрапункт живота, укрштај свих оних супротности које плету животни ток. Он се овом изложбом потврђује као носилац непоколебљивог умјетничког *етоса* (сталног и поузданог карактера), што је, чини се, нужно за једног умјетника фотографије, јер, тај *етос* стоји насупрот *патосу*, тренутном и промјенљивом стању душе, хиру, ком подлећи може, изгледа, сваки умјетник осим фотографа.

Драги гости, у име СПКД „Просвјета“, још једном, добро дошли у Галерију Просвјете! Ову изложбу отвориће*и, Славеико Вукасовић.*